

9. njedzela po šwjatej Trojizy.

Luf. 19, 1—10.

Šchtó dha budže sbóžny? Hdyž Jesuŝowi wuczomnizy nastróženi ŝo taŝ praŝchachu, tudy widžimy muža, kiž drje bě ŝhudy, ŝhubjeny hrěŝchniŝ, kotrehož paŝ je tón Anjeŝ Jesuŝ sbóžneho ŝeziniŝ. Kaŝ wjele kraŝniŝchi je kónz a wukhod wo Zacheju dženŝa pŝched tym wo bohatym mlodženzu dženŝa tydženja, — bohaty mlodženz wot Jesuŝa prjecž dže ŝrudny; Zacheus paŝ Jesuŝa ŝ wjeŝelom horje woŝmje, wo tym bohatym mlodženzu praji tón Anjeŝ to nastróžaze ŝłowo: „bohaty budže ŝ cžežka do njebjeŝkeho kraleŝtwa pŝchińdž“, wo Zacheu paŝ to troŝchtowaze ŝłowo: „człowŝki ŝyn je pŝchiŝchol, ŝo by pytaŝ a ŝbóžne cziniŝ, ŝchtož ŝhubjene je.“ Š wotkaŝ tajki roŝdžel? Leži to na tym Anjeŝu, ŝo temu jenemu pucž do Božeho kraleŝtwa cžežki, pŝhecžežki bjeŝ wŝchitkeje nuŝnoty, czini — temu druhemu ŝaŝo lóžki, pŝchelóžki bjeŝ wŝchitkeje prawdy? Ně, ně — tón mlodženz žadaŝche ŝebi, ŝwoje ŝkutki wohladacz, ŝo by ŝ nimi ŝo hordžicz móhl. — Zacheus žadaŝche ŝebi Jesuŝa wohladacz, ŝnadž ŝo by huady wot njeho doŝtaŝ. Ach, ŝo by Zacheus nam ŝa pŝchiŝklad byl.

Njechamy haŝle doŝho ŝebi pŝchemyŝlicž, kaŝ w Zacheu žadanje, Jesuŝa wohladacz, naŝtač móžeŝche, ŝo žaneho mēra nima, ŝo dyrbi, njech ludžo ŝo jemu ŝmēja a jeho hanja a ŝ porŝtami na njeho jaŝo džēcžazeho muža poŝaŝuja, wŝchitko ŝpytač, ŝwoje žadanje ŝpoŝojicz; ŝ licžbami ŝo to njeda woblicžicz, niŝtón prajicz a dopoŝaŝacz njemóže: Zacheus dyrbjeŝche ŝebi žadač Jesuŝa wohladacz — my ŝpoŝnajemy w tym ŝkutku Božeje huady, kaŝ Boža ruŝa wutrobny wodži kaž rēcžki a je w potajnym ŝ Jesuŝej cžehnje a je pŝchihotuje a wuhotuje ŝa nowy narod. „Ja wěrju, ŝo ja ŝam je ŝwojeje mozy a je ŝwojeho roŝoma do Jesuŝa wēricž ani ŝ njemu pŝchińcz njemóžu, ale ŝwjaty duch mje powoŝa“; ja paŝ chzu poŝluchacz na tuto woŝlanje, ja ŝo njecham ŝpjecžicz a wobaracz, hdyž mje Boži duch